

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ
YIL 18
ŞUBAT-MART 2021

SAYI
103

HECE ÖYKÜ

ÖN YAZI

Rasim Özdenören: Şu Geçip Giden Bulutlara Bak!

SÖYLEŞİ

Ali Karaçalı *Saat Yirmi Dörtte Saksafon Dersi* üzerine Arif Ay ile
Emin Gürdamur *Kuklalar İçin İplerden Sonra Yaşam* üzerine Sema Bayar ile
Şeyma Subaşı *Kalbin Arka Odası* üzerine Aşşegül Genç ile konuştı.

DOSYA

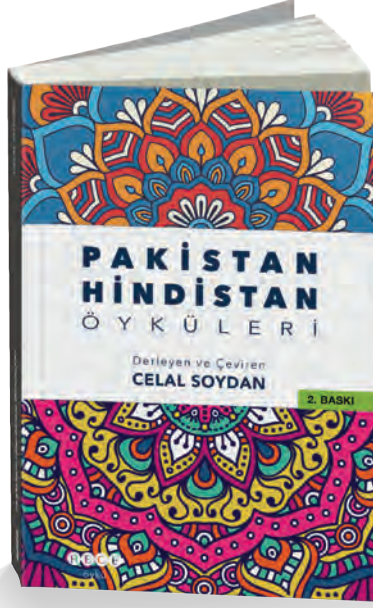
Salgın Yılında Öykü: 2020'ye Bakış

Abdullah Harmancı, Ertan Örgen, Safiye Gölbaşı, Banu Altınova, çeşitli açılardan 2020 öyküsünü değerlendirdiler.

İsmail Sert, Yunus N. Eraslan, Engin Elman, Özlem Güner, Mehmet Narlı, Rüveyda D. Kılıç, Tuba Dere, Müzeyyen Çelik, Sema Bayar, Fatma Aydar, C. Efgan Akgül, Selma Maşlak, 2020 yılında yayımlanan 40 öykü kitabı üzerine yazdılar.

HECEÖYKÜ'DE İLKLER

Nurcan Anka, Saliha Ferşadoğlu İlhan, Mehmet Baynal

PAKİSTAN HİNDİSTAN ÖYKÜLERİ

Celal Soydan

Öykü, 240 Sayfa

Urdu (Pakistan-Hindistan) edebiyatının önde gelen yazarlarının öykülerine yer verdiğimiz bu seçkide, birçok etnik köken, dil, din ve kültürün iç içe yaşadığı bu iki ülkenin kültür yapısı ve sosyal yaşamından kesitler bulacaksınız. Doğu ve Batı edebiyatlarından beslenerek gelen Urdu edebiyatı, coğrafyasının kültür zenginliğini ekleyip yarattığı sentezle köklü bir yazın geleneğine sahiptir. Gizemli ve büyümlü bir ülke olarak belleklerde yer eden bu bölgenin edebiyatı da kuşkusuz zengin kültürel değerler barındırıyor. İşte bu öyküler, o rengârenk kültür mozaigine bir kapı aralıyor.

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:18 SAYI:103 ŞUBAT-MART 2021

ISSN 1304-7604

HECEÖYKÜ

ŞUBAT

MART

103

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ

ISSN 1304-7604

YIL: 18 SAYI: 103

Şubat-Mart 2021

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ömer Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni Rasim Özdenören

Yayın Kurulu Ali Karaçalı, Ali Necip Erdoğan, Ali Ulvi Temel,

Dinçer Eşitgin, Emin Gürdamur, Hatice Bildirici

Yönetim Yeri Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim Tel: (312) 419 69 13

Fax: (312) 419 69 14

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

www.hece.com.tr

hece@hece.com.tr

heceyayinlari

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: Hece www.hece.com.tr

Baskı: Emsal Matbaa Tanıtım www.emsalmatbaa.com.tr

2021 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 190 TL.

Kurumlar İçin: 580 TL.

Hece ve Heceöykü Dergisi İçin: 480 TL.

Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Heceöykü'ye gelen yazılar yayıncılığın onaylaması durumunda takip eden üç sayıda

yayımlanır. Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.

İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 31.01.2021

İÇİNDEKİLER

ÖNYAZI

Rasim Özdenören / Şu Geçip Giden Bulutlara Bak! / 5

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu / 7

ÖYKÜ

Arif Ay / Lirik Çıngırlar/ Kamyon / 8

Hasibe Çerko / Kapalı Mevsim / 10

Müzeyyen Çelik / Kör Öfke / 14

Zeynep Hicret / Daha Dün Gibi / 17

Soner Oğuz / Süleyman'ı Nasıl Kaybettik? / 20

Sema Bayar / Allah Bilir Asaf Efendi / 28

Mustafa Uçurum / Çörçil / 34

Vural Kaya / Küçürek Öyküler / 37

Zeynep Sati Yalçın / Kıpırtı / 38

Sercan Ceylan / Felemenkçe Ölüm / 45

İbrahim Halil Çelik / Nüfus Cüzdanım / 50

Ayşe Bağcıvan / Kurşuni / 55

Ethem Erdoğan / Süt Kuvars / 57

SÖYLEŞİ

Ali Karaçalı / Arif Ay'la *Saat Yirmi Dörtte Saksafon Dersi* Üzerine / 62

Emin Gürdamur / Sema Bayar ile *Kuklalar İçin İplerden Sonra Yaşam* Üzerine / 68

DOSYA

SALGIN YILINDA ÖYKÜ: 2020'YE BAKIŞ

Abdullah Harmancı / 2020'de Türk Öyküsü / 76

Ertan Örgen / Öykü Hasılası / 80

Safiye Gölbaşı / Öyküde Salgın İzleri / 87

Banu Altınova / Öykü Üzerine Kuramsal Kitaplar / 91

Yunus Nadir Eraslan / 2020'de Yayımlanan Öykü Kitapları / 95

**İsmail Sert, Yunus Nadir Eraslan, Engin Elman, Özlem Güner, Mehmet Narlı, Rûveyda Durmaz Kılıç,
Tuba Dere, Müzeyyen Çelik, Sema Bayar, Fatma Aydar, Cahit Efgan Akgül,
Selma Maşlak / 2020'den 40 Öykü Kitabı / 101**

ÖYKÜ ÜZERİNE

Müge Göncü / Varlık ve Hiçlik Arasında: Gibiciler / 148

Ali Necip Erdoğan / Öykünün Belleği / 154

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı / Yaşadığım Gibi / 158

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Ulug'bek Hamdam / Söz / 160

İbrahim Gülistan / Bir Çift Balık / 167

HECEÖYKÜ'DE İLKLER

Nurcan Ankey / Makas / 170

Saliha Ferşadoğlu İlhan / Rüya Yongası / 176

Mehmet Baynal / Köstekli Saat / 184

KİTAPLIK SÖYLEŞİLERİ

Şeyma Subaşı / Ayşegül Genç ile Kalbin Arka Odası Üzerine / 188

RASİM ÖZDENÖREN

ŞU GEÇİP GİDEN BULUTLARA BAK!

Yabancı

“Öyle, anlaşılmaz adam, kimi seversin en çok, ananı mı, babanı mı, bacını mı, yoksa kardeşini mi?”

“Ne anam ne de babam var, ne bacım ne de kardeşim.»

“Dostlarını mı?”

“Anlamına bugüne kadar yabancı kaldığım bir söz kullandınız.”

“Yurdunu mu?”

“Hangi enlemedir, bilmem.”

“Güzelliği mi?”

“Tanrısal ve ölümsüz olsaydı, severdim kuşkusuz.”

“Altını mı?”

“Siz Tanrı’ya nasıl kin beslerseniz, ben de ona öylesine kin beslerim.”

“Peki, neyi seversin öyleyse sen, olağanüstü yabancı?”

“Bulutları severim... işte şu... şu geçip giden bulutları... eşsiz bulutları!”

(Baudelaire, *Paris Sıkıntısı*, Adam Yayınları, 1984 / 2. Basım, Çev.: Tahsin Yücel)

Mal mülk edinme hırsının insan tarihinde doruk noktaya ulaştığı bir zaman diliminde Baudelaire’in hiçbir değeri zimmetinde tutmak istemeyişi dikkate değer bir olgu olarak görünüyor. Ne ana baba, baci, kardeş bağılılığı, ne dost ilişkisi, ne yurt aidiyeti, ne altın ne de hatta tanrı... Tanrı da değil. Değil, çünkü o kavram da temellük edinilmiştir.

Bütün bunlardan geriye sadece bulutlar kalıyor, bazı bulutlar, eşsiz bulutlar... Bir, bulutlar kalıyor, çünkü onu temellük etmeye kimse güç yeti-remiyor. Mülkiyet konusunun dışında kalmayı başarabilmiş olan, yalnızca işte şu geçip giden bulutlar... Eşsiz bulutlar...

Bulutları henüz kimse fetiş haline getirmediği için Tanrı’ya ortak koşul-

mamiş olarak bakiye bir o kalmıştır.

Bulutlardan geriye kalan her ne varsa -ki şair, onların birkaçını örnek olarak anıyor- tümü Tanrıya ortak haline getirilmiştir ya da doğrudan Tanrı kılınmıştır...

19. yüzyılın üçüncü çeyreğinde yapıyor şair bu tespiti... Henüz her şeyin mülkiyet konusu haline getirilmediği bir zaman dilimi olarak düşünebiliriz o dönemi...

Fakat şairin delici, nüfuz edici gözü gerçekliği tam onikiden nişan almayı başarmıştır.

Tam da o günlerde, ABD Başkanı Franklin Pierce, Kızılderili Reis Seattle'a üzerinde yaşadıkları toprağı kendilerine satması hususunda bir mektup gönderiyor. Reis Seattle da Başkan'a cevap veriyor: "Tamam da diyor, şu bulutların bedelini, ormanın üstünde süzülen buğunun bedelini nasıl tayin edeceğiz?" diye soruyor.

Bir nesnenin mülk edinilmesini anlayabiliriz. Fakat suyun hışırtısını, rüzgârın hızını, kurbağanın vıraklamasını nasıl temellük edeceğiz?

İnsanın ben'i nasıl temellük edilebilir? Onu temellük edebilmek için insanı insan olmaktan çıkartmak lazım. Onu köle haline getirmek lazım. Köleye insan olarak baktığında artık o alım satımın konusu olmaktan çıkar.

İnsanın kafa ürünü eskiden işte tam da zikrettiğimiz bağlamda alım satım konusu değildi. Onun kafa ürünü insanın aynına tekabül ediyordu. Dolayısıyla ona bedel biçilemiyordu. Ne zaman ki, insanın kafa ürünü metaya dönüştürüldü, ona da bedel biçilmeye başlandı.

İlginç bir süreç: bir yandan nesneye dönüştürülmemiş hiçbir şey bırakılmıyor, bir yandan da nesneye dönüştürülmüş her ne varsa fetiş haline getiriliyor, tanrılaştırılıyor.

Hadisi Kutsi'de belirtilen gerçeklik gündelik hayatımızın içinde birebir yaşanıyor: "Kim Allah'tan başka bir şeye taparsa, Allah onu ona musallat eder!" Burada *musallat etme* ne demek oluyor? Eğer *bir şey* senin tanrın olmuşa, sen de onun kulu haline gelmiş olursun.

Kendi içine ve nesnelere dünyasına bir göz at: senin kaç tanrın var ve sen onun hangisine kul olmuşsun? Acaba hepsine birden mi?..

Yoksa kurbağa sesi ve buğunun ormanın üstünde süzülüşü de metaya dönüştürüldü mü?

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu

Lirik Çingilar/Kamyon

Ev boşalmıştı.

Her yere sessizlik sinmişti. Hani ölü kalkmış ev derler ya... Öyle işte.

Tavana kadar paket paket dizilmiş kitapların, dergilerin yerleri bomboştu. Onların yeri duvarın kirlenmiş badanasından dolayı daha temiz ve beyaz görünüyordu. Odaları, salonu her tarafı kâğıt parçaları ve toz kaplamıştı. Yıllar önce terk edilmiş izlenimi veriyordu. Oysa daha üç gün önce süpürülüp temizlenmişti. Öyleyse bu hâl neyin nesiydi? Öfkenin ve nefretin izleri olmalıydı. Her yere terk edilmişlik sinmişti: Solgun kilime, saksıdaki ıtırın kokusuna, duvar saatinin geri kalmışlığına...

Nöbeti devredip eve dönüyordum. Sokağın başında, oturduğum apartmanın önünde kamyonu görünce yüreğimde tarifsiz bir sızı hissettim o an. Çakılıp kalmıştım. Boşluğa mı bakıyordum? Boşluk neydi? Yapağını dökmüş ağacın, lambası kırılmış elektrik direğinin, yan apartmanın birinci katının balkonunda asılı geceden kalma çamaşırların, hele o çamaşırlar içindeki çiçekli paçalı donun ne işi vardı boşlukta?

Geri döndüm. Caddeye indim. Arada bir oturup çay içtiğim kahvenin cam önündeki masasına oturdum. Şimdi boşluğa değil, caddeye bakıyordum. Kamyon birazdan buradan geçecekti nasılsa. Son kez görme arzumu depreşti nedense. Dalgınlığımı fark eden garson çay bardağını masaya vururcasına koydu. Bardak şangırtıyla sarsılmıştı. Çalkalanan çay, tabağa taşmıştı. Garsona homurdanarak çay tabağını yere çırptım.

Caddede trafik birden yoğunlaştı. Korna sesleri birbirini takip etti ve trafik durdu. Korna, motor seslerine insan sesleri de karıştı. Garson merakla kapiya çıktı. Ocakçı oralı olmadı. Bardakları yıkamayı aheste aheste sürdürdü. "Salağın biri vurmuştur birine." dedi bana bakarak. Kahvede benden başka kimsenin olmadığını o an fark ettim. Ocakçının sözünü sahiplenmedim. Söz havada asılı kaldı. Ocakçı bozulur gibi oldu. Öfkesini garsondan çıkartırcası-

na dışarı seslendi: “Boşları toptasana zübük!”

Vakit hayli uzadı. Trafik akmaya başladığı hâlde bizim kamyon geçmedi. Her şeyim ona yüklenmişti. Biliyordum. Onu son defa görmeyi arzum: Hayallerimi, anılarımı, hüzünlerimi, sevinçlerimi, gençliğimi, aşkıımı...

Kahveden çıktım. Sokağa girdim. Apartmanın önü boştu. Rüzgârın önünde yapraktım sanki, sürüklenircesine apartmandan içeri girdim.

HASİBE ÇERKO

Kapalı Mevsim

Çıplak göğün altında uçsuz bucaksız bahçelerin süslediği bir yabancı vadi; seslerle, sonbahar rüzgârlarıyla dolu.

Hastayım, gözlerim yorgun ve kederli, tutunmuşum çiyin içinde, -çok gençken maviliğim olan- bir ağacın gövdesine ve yüreğim sarmaş dolaş senin rüya sözlerinle, tanrısal sadeliğinle tatlılıkla içimi yakan.

Her şeyde senin soluğun; dalgalanıp duran, saydam, engin, kaçınılmaz değişimden uzak, tepeler arasında.

Kutlu ışığın eskisinden daha görkemli bağışlarla kuşattı yüreğimi, sonsuz sevginin toprağının saklı derinliklerine inebilmem için, yeryüzüne ait doluluğu hafifçe devindirdi, taşıdı öteye.

Dingin bir parıltı gibi yüceldi o güzelim kaynaklar ve yaprak nehirleri!

Bu topraklarda hep yeniden göveren iyiliksiz, yatıştırırsın uyanışın acısını;

nergis ya da sümbül, dudağından dökülen sözcüklerin yumuşaklığına erişemez,

o gül renkli akşamların ipeksi hışırtılarla akan meltemi

senin esrik zarafetinden taşan salınımınla okşayamaz ruhu.

Daha dünya gözüyle görmeden tanırırsın kendi gölgen gibi benliğimi,

başlangıcımın bir zamanlar beslemiş olduğu umutsun,

ve rüyalarındaki şarkısın görünmezlikten sızan ve bütün dünyaları önüme seren.

Yalnızlığımın neşeyle yoğrulmuş yankısı, yavaşça ineriz aşkın ve ölümlün gençleştirici sahillerine. Bizimle ay arasındaki o çizgi silinir parmaklarının ak aleviyle...

Seni arar, başka hiçbir şey görmez gözüm ey umut,

yıldızlarla yıkadığın o erguvan rengi gecenin kemerleri altında.

Orada, dokunun görünmez kristalinde hep tesellilerle dalardım uyku-

ya; iyileştirirdin, çünkü sınırlarımın bilincine varıp, ayırırdım aşkı kötüden, -o taş kesilmiş yer, korkunç bir güzelliği ama asla benzemiyordu şifa veren sevgiye.

Kendimden geçip ne yapacağımı bilemediğim bir dehşet anında elimden tuttu, bu o dünyeviliğin karanlık güçlerinden kurtuluşumdu.

Yine kendi doğumuma senin sarıp sarmalayan sesinle geri döndüğüm noktada üzüntüm kat kat arttı, ölümlü geçmişini özledim. Pek çok biçim uğultularla dolandı çevremde. Merhametine hayran olmuşum. Hatıraların gömülmesine izin vermedin.

Bahçenin sarımtırak bir düzlüğünde, dört yanda otlar üstünde mırılda-yan koyunlar yarattı canlılığın. Geniş, sakin düzlükte göze çarpan portakal rengi kır, çocukların dansını seyretti yeşil gözlerle. Daha minicik yapraklı nohutlarla üzümler var ellerinde sen kokan. Şafakta otlar üstünde sarısal-kımları yiyor kimisi. Kayalara tırmanıyor, dans ediyor ve koro halinde gürültü çıkarıyorlar. Koyunları vadiye sürüp sırtlardan aşağı atıyorlar kendilerini. Kayıp gidiyorlar doğan güneşin ışıkları içinde seyrek çamların uğultusuyla büyülenmiş yere doğru.

Özsuları kurumuş köklerin,
hafif ve esrarlı şırıltısı kaynakların - her şey rahminde saklı.
Ürpertisinin
pınara inen geyiğin, ötüşü
yaralanmış bülbülün, lisanın altın çalılığı.

Görünmez kar ışıltılı kuyulara çekilen yeşil ve gümüş ağaçlar dipten seni fişkırıyor, - tertemiz nefesini: sınırlardan gelen ıslık ıslık yankı zerrecikleriyle dolu.

Dev sırtlarda yeryüzünü sonsuzlukla birleştiren elmaların bakır gövdeleri yanıyor arı ateşte.

Saplarında ürperen meyveler tütüyor renk renk, capcanlı.

Her varlığını eriten şehvetli uzam yalnızca senin inci çiçeklerini açıyor.

Kuru ve cansız şeyler perdelemiyor senin yüzünü, engellemiyor yağışını sessizce

nur demetleri halinde üzerime

okyanus gibi,

kimi zaman ölümcül köpükler saçıp koyulaşan.

Ve bu olmamış sözler, aşksız yarı gövdeler, sert biçimler

rüzgâra karışıp yok oluyorlar.

Uç verip yeniden tutuşuyor manzara. Bir kuş cıvıldıyor, uyarıyor canlı solukları; tepelerin eteğinde uzanan üzüm bağı seni içip seni yansıtıyor,

Onlarla -temsil etmem için can evimde beliren yaradılışlar- en küçük

kımılıtarımızın kaynağısın, bu nedenle bütün saydam kırılğanlıklar senin ağzınla şarkı söylüyor, çatlıyor üzümle rin saydam damarları.

Uçsuz salınımınla havada bir büyü tadı dönüyor.

Kuzey bahçelerinden rüzgâr ele avuca sığmayan sözcüklerle dolu esi-
yor. - O sözcük ki, zamanın başlangıcından da önce, anlamdan, oluştan da
önce varolan saflıktı, kendinden kendine dalgalanıyordu çırılçıplak, kapalı,
yapayalnız! - Ağaçlar şeffaflaşıyor, otlar birden tepelere tırmanıyor, serpilip
gülüyor ve aralarında birkaç oluş papatyası bembeyaz ürperiyor.

İssiz bağ, gökyüzü, genişledikçe genişleyen kokulu mesafe.

İçime çekiyorum seni doyasıya.

Aşırı duyarlı gelişime katılmayan tek canlı yok gibi.

Milyarlarca renksiz billur nemlendiriyor boşluğu: ılık şeylerin üstünden
belli belirsiz bir nehir geçiyor, havayı ağırlaştırmaksızın,
ikinci bir havanın güçlü akımıyla, çok hafif,
ıslak bir akıntı niteliğiyle geçiyor.

Meleksi çizgilerin artık çok uzaktaki yapraklar arasında gezindiği yük-
sekliklere kadar ulaşıyor
oluş sevinci.

Dorukların üzerinde

senin açıklığının sezgisiyle kaynayan göl,

yıldızların müziğiyle, tanrısal *incilerin* ve çiçek tozlarının koşuşturmalara-
rıyla yüklü,

büyük kavuşma ânının hasretiyle iç geçiriyor.

Ah, nasıl çıkar giderim bu mutlu diyardan,

iç dünyamı sarmışken imkânsız aydınlığın ve girdaplarla köpüklenen
duru küllerin

yeniden yaşam verirken bana,

ah, güzeller güzeli, nasıl çıkar giderim bu mutlu diyardan.

Evet, bilinmezliğin dehşetli fısıltılar halinde amansızca çevremi kuşat-
masından korkup tez kaçtım senin şefkatli kucağına.

Şimdi önünde eğiliyorum titrek bir pervane gibi.

Gidemiyorum, sırtımda evrenler dolusu yük, yara, tecrübe. Sanki çılgına
dönmüş zehirli bir düşünce var kanımda. Bitkinim, ölüyorum tutkulu arzular-
lardan.

Ey benim huzurum, öylesine doygun bir tazelikle ama dayanılmaz has-
retle gülümsüyor ve yayılıyorsun ki benliğime,

aynı anda bu yitmiş bahçelere, eski ağaçların düzlüklerine,

en yakın sınırların derinliğine dek işliyor sıcak yüzün - ilk başlangıçların
yalnızca kendine sadık, ezen çıplaklığının acısını darmadağın ediyor,

aşıyor dilsizliğin mermer soğuşunu, o yakıcı parıltıyı.

Biliyorum, yalnızca sen bırakmazsın beni

sona erse de gece.

Tanrısal öpüşlerin unutturur yüreğime hançer gibi saplanan yoksunluğu.

Onca ayırt edilemezlik içinden görülmedik canlılıklar, şekiller, kelimeler
doğuran yüzünü esirgemezsın, cenneti hissettirirsın en derinden, yaşarsın
benimle.

- Mevsimler dolusu, bütün zamanlardan öte.

MÜZEYYEN ÇELİK

Kör Öfke

“Tam on senedir, bu adam olmadan hayatım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Bütün hayallerim bunun üzerine. Kişiliğim nasıl bir hale gelirdi, ne gibi hatıralar biriktirdim, kendimi nasıl iyi ve değerli hissedirdim; bunu hayal ediyorum. Yahut kendimi nasıl ifade ederdim?”

Ben saatsiz bir bombayla, tasmaından kurtulmuş azgın bir köpekle aynı çatı altındayım yıllardır. İlk iki sene lojmandaydık. Sesi çok çıkmıyordu. Saklamıştı kendini. Zorluyordu ama. Dışlerini sıkı sıkı konuşuyordu. Sonra bir şeyleri bahane etti ve biz lojmandan taşındık. Lojman çok ucuzdu, üniversiteye yakındı. Taşınma amacımızı ilk zamanlar anlayamadım bu yüzden. Lojmanın mutfak dolapları çok eski diye de işime gelmişti bu durum. Nereden bileyim? Adam şiddetini gizleyemez olmuş meğer. Tutamamış artık kendini. Bağırış çığırışımız yüzünden fakülteden arkadaşlarına rezil olmayalım diye biz oradan kaçmışız.

Yeni evde gerçek Harun Bey ile tanıştık.

Eve girer girmez başladılar. Nesrin, bu bardak niye burada? Nesrin, sen ne kadar dağınıksın? Nesrin evi bok götürüyor, temizle şu evi? Nesrin camları sil, pencereyi açmaya utanıyorum. Nesrin yemek yapmayı biraz öğrensen. Nesrin annem bizde kalacak işten izin al, annemle ilgilen. Nesrin kız kardeşim gelecek, işten izin al onu gezdir. Nesrin, gömleğimde leke kalmış, Nesrin, kotumun rengi solmuş, Nesrin, ben bu akşam çalışacağım sesini duymayayım. Nesrin, sen çok kilo aldın, popon aldı başını gidiyor, böyle olmaz. Ekmeği bırak. Çocuk doğursan tank gibi olursun Nesrin!

Ben bir akademisyenle evlendiğimi sanıyordum. Üstün özellikler hayal etmişim. Anlayış, aşk, tutku, sohbet, paylaşım, eğlence falan hayal etmişim. Ne hayal ettiysem tam tersi vardı hayatımda. Sadece Harun uygun olduğunda beraber uyurduk. Odasındaki çekyatta uyurdu çoğu zaman. Yayınları, makaleleri, sempozyumları hiç bitmezdi. Ben, kendi kendime yaşıyordum o evde. Üstelik de hiç istenmiyordum.

Bir akşam Harun geldi, yemeğini yiyip odasına geçti. Ben de yatak odasına geçip bi çarşaf serdim. Epilasyon makinesini çalıştırdım. Televizyonda da bir şey olmayınca bari işimi yapayım, demiştim. Harun makinenin sesinden rahatsız olmuş. Makaleme senin yüzünden odaklanamadım, şimdi bunun sırası mı aptal kadın, diye üstüme yürüdü. Makinenin kablosunu koparıp adaptörünü kafama vurdu. Şakağımdan kan sızdı. Ben orada dondum. Ben orada yok oldum. Nefesim gitti. Kanım damla damla çarşafa düşerken Harun odasında hâlâ bana söyleniyordu.

Ben kötü bir kadın olmalıyım.

Çirkinim.

Beceriksizim

Giydiğim yakışmıyor.

Konuşmayı bilmiyorum.

Oturmayı kalkmayı bilmiyorum.

Pisim.

Değersizim.

Bir çiçeği ya da hediyeyi zaten hiç hak etmiyorum.

Kadınlık mesleğinde başarısızım.

Harun benimle niye evlenmişti peki? Harun kendini tanımiyor muydu? Kariyerinin her şeyden öncelikli olduğunu bilmiyor muydu?

Hayır, konuşacağım. Bu böyle olmaz. Ben, günden güne kendimi tanıyamaz oldum, bambaşka birine dönüştüm. Bana kendimi kötü hissettirdikçe kendimden tiksirmeye başladım.

Kendimden tiksirmeye alıştım zamanla. Ben demek ki böyle bir varlıktım. Evde yemek ve temizlik yapması için eve alınmış biriydim. Hoş, onu da başaramıyordum. Onun dışında kendimi insan gibi hissettiğim hiçbir durum yoktu. Akışına bırakıp yaşıyordum. Harun bağırmayı seviyordu, bağırdıkça erkekti. Ben köşeye büzüldükçe üstümde denediği şiddet onun için daha eğlenceli bir hale gelmişti. Âdeta beni ezerek egosunu yüceltiyordu. Diliyle ruhumu elleri ve ayaklarıyla bedenimi yaralamaya devam ediyordu. Doçent olunca biraz duruldu. O esnada nasıl olduysa ben hamile kaldım. Doğacağı varmış Zehra çiçeğimin. Doğdu. Doğumdan sonra Harun bana bir daha bir kadın olarak dokunmadı ama ayağının altında gezinen bir varlık vardı artık. Zehra ayaklanana kadar büyük problemler yaşamadık ama Zehra meraklanıp onun kitaplarına, bilgisayarına dokundukça Harun yine delirmeye başladı.

İki buçuk yaşında ilk dayağını yedi kızım. Eğitim fakültesinde ders veren babası kızıma vurdu. Bağırmadan çocuk eğitimi olamayacağı, çocuğu fazla rahat bırakmanın sakıncaları, fazla sevgi göstermenin çocuğu şımartacağı konusunda sık sık eşimden brifing aldım. Evet, eğitim fakültesinde ders ve-